

Розглядаючи доцільність прийняття до реалізації будь-якого інноваційного проекту, як правило, виходять з цільової функції щодо максимізації, наприклад, майбутньої прибутковості від впровадження інноваційної продукції, або, навпаки, — мінімізації витрат, пов'язаних з впровадження деякого інноваційного технологічного процесу тощо. Проте як у першому, так і в другому випадках основою таких розрахунків є узагальнена вартісна характеристика означених процесів, яку можна визначити за допомогою досить розширених підходів на основі методу дисконтованих грошових потоків. Проте для прийняття виваженого рішення щодо здійснення тих або інших дій у межах визначених інноваційних процесів застосування методу дисконтованих грошових потоків може бути замало.

Тож для підсилення оцінок значимості прийняття будь-якого інноваційного рішення варто поєднати прямі оцінки доцільності розвитку інноваційних процесів, різновидом яких можна вважати метод дисконтованих грошових потоків, із зворотними оцінками (оцінками інноваційних ризиків), які в підсумку обумовлюють нелінійність процесів, що розглядаються. Втім для того, щоб формалізувати зворотні оцінки, варто узагальнити множину інноваційних ризиків (насамперед фінансових ризиків) та ранжувати її. У цьому плані, перш за все, звертає на себе увагу взаємозалежність розвитку ризикових подій у інноваційній сфері з певними етапами впровадження інноваційного рішення. При цьому слід зазначити, що саме своєчасність та сталість розвитку інноваційного процесу обумовлює зниження інноваційного ризику у фінансовій сфері щодо впровадження інноваційного продукту.

Узагальнена множина інноваційних ризиків щодо визначення сталості фінансового забезпечення інноваційного рішення може бути ранжована як з погляду термінів його впровадження, так і з погляду фінансового ризику суб'єкта господарювання, який впроваджує це рішення. При цьому оцінка узгодженості означених різновидів ризиків з різних точок зору обумовлює визначення узагальненої характеристики втілення інноваційного рішення, сталості розвитку інноваційних процесів з погляду на існуючу нелінійність оцінки в разі множинності етапів впровадження інноваційного рішення.

Література: 1. Кузьмінський В. Формування інвестиційних ресурсів фінансово-промислових груп на засадах фінансового лізингу // Банківська справа. — 2003. — №3(51). — С. 72 – 77. 2. Смеричевский С. Ф. Державне регулювання інноваційно-інвестиційної стратегії активізації діяльності промислових підприємств. / С. Ф. Смеричевский, Н. М. Ткачова, Т. А. Гончарова. // Прометей. — 2003. — №1(10). — С.146 – 157.

Касич А. О.

УДК 330.341.1+330.332

ОЦІНКА ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ

Стратегія соціально-економічного розвитку країни повинна базуватись на активізації інноваційно-інвестиційної діяльності окремих господарюючих суб'єктів, регіонів у цілому. За таких умов виникає необхідність дослідження інноваційно-інвестиційного потенціалу як на рівні підприємства, так і на рівні регіону. Дана проблема певною мірою висвітлена в науковій літературі. Зокрема, в працях [1 – 5] досліджено проблеми формування цільових комплексних програм інноваційно-інвестиційного розвитку регіону, комплексної інтегральної оцінки фінансово-економічного розвитку регіону тощо.

В умовах переходу України до інноваційно-інвестиційної моделі розвитку важливими є завдання визначення об'єктів інвестування (підприємств, галузей, регіонів); критеріїв порівняння об'єктів інвестування та критеріїв оцінки інноваційно-інвестиційного потенціалу регіону.

Стратегічні орієнтири подальшого розвитку України повинні вибудовуватись з позиції побудови інноваційно-інвестиційної моделі. Виходячи з цього, сучасні завдання регіональної політики повинні бути спрямовані на створення умов для підвищення інвестиційної привабливості регіонів, формування інноваційно-активних комплексів та на максимальне використання інноваційно-інвестиційного потенціалу регіонів. Основою процесу обґрунтування завдань регіональної політики має стати оцінка інноваційно-інвестиційного потенціалу регіонів. Потреба в такій оцінці зумовлена тим, що існує значна диференціація рівнів соціально-економічного розвитку окремих територій в Україні, а інвестиційних ресурсів в достатньому обсязі для

© Касич А. О., 2005

забезпечення економічного зростання всіх районів немає. Саме тому необхідно визначити, в яких регіонах (на яких підприємствах) з мінімальними інвестиційними ресурсами можна очікувати динамічний інноваційний розвиток.

Інноваційно-інвестиційний потенціал регіону (ІІПР) пропонується розглядати як здатність господарюючих суб'єктів, що знаходяться на території певного рангу, продукувати інноваційний продукт за умови інвестиційного забезпечення, в тому числі власного походження.

В якості основи для формування методики аналізу ІІПР можна використати існуючі методики аналізу фінансово-економічного розвитку регіону, узагальнення яких системно подано в роботі [2].

Для оцінки ІІПР слід використовувати узагальнюючий показник у вигляді середньої зваженої величини з часткових показників інноваційної та інвестиційної складової потенціалу регіонів.

В якості часткових пропонується дві групи показників:

1 група охоплює показники, що характеризують інвестиційний потенціал:

- а) кількість придбаних в регіоні підприємств;
- б) обсяг прибутку;
- в) обсяг здійснюваних інвестицій;
- г) обсяг іноземних інвестицій;
- д) рівень доходів населення;
- е) обсяги кредитних ресурсів, які надаються банками;

2 група включає наступні показники:

- а) кількість інноваційно-активних підприємств;
- б) обсяг інноваційної продукції;
- в) обсяг фінансування НІОКР;
- г) впровадження нових технологічних процесів;
- д) кількість освоєних нових видів продукції;
- е) кількість придбаних технологій;
- є) кількість науково-дослідних інститутів;
- ж) питому вагу інженерно-технічних кадрів та кадрів високої кваліфікації.

Це далеко не повний перелік показників, які можна брати для аналізу. Однак з метою спрощення процедури розрахунку можна обмежити їх кількість.

Наступним етапом оцінки є ранжування регіонів за вказаними показниками та визначення загального місця кожного регіону.

Чим менше значення середнього рангу регіону за всіма показниками, тим значніший інноваційно-інвестиційний потенціал має територія.

Зробимо висновки. Оцінка ІІПР дасть можливість в межах регіональної політики здійснювати планомірний процес розвитку регіонів з урахуванням необхідності динамічного інноваційно-інвестиційного розвитку економіки країни та можливостей окремих територій.

Література: 1. Макогон Ю. В. Регіональні економічні зв'язки і вільні економічні зони: Підручник. / Ю. В. Макогон, В. І. Ляшенко, В. О. Кравченко — Донецьк: Альфа-прес, 2004. — 544 с. 2. Мінченко М. В. Формування комплексної інтегральної оцінки фінансово-економічного розвитку регіону / М. В. Мінченко, І. М. Волик, І. М. Боярко // Актуальні проблеми економіки. — 2005. — №6(48). — С.76 — 85. 3. Панкова М. О. Розвиток інвестиційних процесів в Україні: Монографія. — Запоріжжя: Видавництво Запорізької інженерної академії, 2003. — 358 с. 4. Руденко І. В. Економіко-математична модель функціонування регіонального фонду підтримки розвитку територій // Актуальні проблеми економіки. — 2005. — №2(44). — С.140 — 148. 5. Фінансові складові інноваційно-інвестиційної діяльності в регіоні // Актуальні проблеми економіки. — 2004. — №8(38). — С.41 — 49.

УДК 330.341.1: 658

Олексюк В. В.

РОЗРОБКА ОПТИМАЛЬНОЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА З ВЕНЧУРНИМ КАПІТАЛОМ

Діяльність підприємств, які самостійно розробляють і впроваджують інновації (венчурні підприємства), пов'язана з високим рівнем ризику. Загальна потреба в інноваційних інвестиціях для венчурних підприємств формується переважно за рахунок обсягу розробки нової науково-технічної продукції в межах самого підприємства і частково — за рахунок придбання патентів. Інвестиції спрямовуються або в акціонерний капітал в обмін на частку чи пакет акцій, який зазвичай не є контрольним, або надаються у формі інвестиційного кредиту без застави.

©Олексюк В. В., 2005